

The background of the book cover is a dark, textured surface, possibly soil or a book cover material. It is adorned with several large, vibrant green leaves that have serrated edges, resembling nettle leaves. A small, bright red spider is positioned on the left side, its legs spread out. In the bottom right corner, there is a red lighter with a textured, possibly metallic or painted, surface. The title 'JIŘÍ BŘEZINA' is printed in large, bold, white capital letters, with the first letter of each word being significantly larger than the others. Below the title, the text 'DVOJNÁSOBNÝ DRŽITEL OCENĚNÍ NEJLEPŠÍ ČESKÁ DETEKTIVKA' is written in smaller, white, all-caps sans-serif font. At the bottom, the title 'V KOPŘIVÁCH' is written in large, bold, green capital letters. The publisher's name 'motto' is located at the bottom center in a white, lowercase, sans-serif font.

JIŘÍ BŘEZINA

DVOJNÁSOBNÝ DRŽITEL OCENĚNÍ
NEJLEPŠÍ ČESKÁ DETEKTIVKA

V KOPŘIVÁCH

motto

V kopřivách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jiří Březina

V kopřivách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

V KOPŘIVÁCH

JIŘÍ BŘEZINA

V KOPŘIVÁCH

motto

© Jirí Březina, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-6001-6

ISBN e-knihy 978-80-267-6003-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6004-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-6002-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Krajině mého dětství

ČÁST I.

KAPITOLA 1

N E D Ě L E

Když Jana uviděla na displeji intercomu policistu v uniformě, zatajila dech. Rychle si ale uvědomila, že Petr tady určitě není kvůli ní.

Jako vždy muselo jít o Honzu.

Zase nějaká nepříjemnost.

Nadechla se, otevřela a pozdravila. Petr měl ve tváři omluvný výraz, kterým dával najevo rozpaky při vstupu na zakázané území. Ona se na okamžik ztratila v jeho modrých očích. Pak si všimla toho druhého muže.

Nenápadný pán v civilních šatech, dost při těle, už v letech. Skláněl se nad chladičem Honzova vozu, zaparkovaného jako vždy na chodníku před domem. Když zaznamenal Janu, s drobnými obtížemi se napřímil a vydal se k ní, kapesníkem si otíral zpoceně čelo. Potom se postavil vedle Petra.

Tentokrát to bude vážnější, napadlo Janu.

Ramenatý Petr Král působil vedle toho neznámého muže jako kluk, i když byl bezmála o dvě hlavy vyšší. Bylo jasné, kdo tady velí.

„Ahoj, dobrý den,“ pozdravila každého zvlášť.

„Jani, je doma Honza?“ zeptal se Petr. „Potřeboval bych s ním mluvit, teda spíš tady pan vrchní komisař.“

„Jo, je, dojdu pro něj,“ chtěla se otočit.

„Můžeme jít dál? To se asi nehodí řešit na zápraží,“ pravil ten starší muž a nenuceně, ale zároveň rozhodně překonal schod dělící přístupový chodník od prahu.

Jana nevědomky ustoupila a kriminalista se hrnul dovnitř. Petr ho neochotně následoval. Když ji mýjel, sklouzl pohledem na její břicho, které si chránila oběma rukama, aby do něj nikdo z nich náhodou nevrazil. Lehce se usmál.

„Honzo?“ zavolala na manžela. „Jsou tu policajti.“

Honza musel stát za rohem, zjevil se přímo za jejími zády, až se ho lekla.

„O co jde, pánové?“

Jana si všimla, jak se Honzův a Petrův pohled na okamžik zaklesly jeden do druhého.

„Jen taková formalita, moc vás nezdržíme, pane Němec,“ prohlásil komisař, zatímco si zouval boty a bez zaváhání tlačil své plnoštíhlé tělo dál do domu.

„Tak pojďte, sedneme si.“ Honza je zavedl do jídelny. Jana je chtěla následovat, ale Petr před ní zavřel dveře. Poslední, co viděla, byl jeho omluvný výraz. Ten mu šel vždycky nejlíp.

Chvilí zůstala stát a poslouchala, co se děje za dveřmi. Muži v jídelně ale mluvili tlumenými hlasy a nebylo jim dobře rozumět.

Vzpomněla si na místnůstku, kterou obývala na Staré Vodě, kde přes papundeklové dveře slyšela každého hosta vracejícího se na pokoj a nemohla kvůli tomu spát. Do svého domu by si ale Honza žádné papíráky, jak jim říkal, nepořídil.

Tenhle velký bungalov s cihlově rudou omítkou, zabírající prakticky celou šíři parcely, byl jeho hrad. Chlubil se dokonce, že si ho sám navrhl, i když Jana věděla, že jenom připomínkoval návrh projektanta tak dlouho, až s tím ten člověk málem praštil.

Jeho dům, jeho projekt. A její zlatá klec. To taky říkal, jen z legrace. Chce pro ni to nejlepší, postará se. I ty dveře jsou tu kvalitní, nedá se za nimi ani poslouchat, dolehnou sem jen nezřetelné zvuky přerušované dlouhými chvílemi ticha.

Šla si sednout zpátky do obývacího pokoje, kde se svalila na pohovku. Připadala si těžká a nemotorná. Z konferenčního stolu se jí vysmíval hrneček s odporným čajem. Koupil jí ho Honza, že prý ho má pít místo kafe. Myslel to s ní dobře, ale ona by teď za kafe zabíjela. Velký stříbrný kávovar Honza koupil jenom kvůli ní. Napsal ho na firmu, oficiálně šlo o vybavení druhého barového pultu v Bostonu. Teď jen zbytečně zabíral místo na kuchyňské lince.

Napila se, ale jen z povinnosti. Ještě nedávno ji Honza prosil, aby na té světlé pohovce nepila, že ji nechce mít zaneřáděnou, ale už s tím přestal. Že by ho k tomu přivedlo její těhotenství? Až se dítě narodí, půjde starost o čistou pohovku stranou, tím si byla Jana jistá. Viděla, jak vypadají domácnosti kamarádek, které do toho vltly dřív. Honza si na to bude muset zvyknout.

Zapnula televizi. Místnost zaplnilo klábosení z pořadu určeného ženám v domácnosti. Pouštěla si ho, když chtěla kolem sebe slyšet lidské hlasy. Vnímala je vždy na půl ucha, ale aspoň se pak necítila sama. Ani teď hovor na obrazovce nevnímala. Její pozornost se neustále vracela k zavřeným dveřím do jídelny.

Co tam asi řeší?

Když tady byl Petr naposled, bylo to taky služebně. Honza tehdy přijel z práce v noci nebo spíš nad ránem. Měl něco upito. Většinou mu to projde – když jede z Bostonu, má to skoro za rohem a od Žebráka na náměstí to sem není ani kilometr.

Jenže tenkrát při parkování urval na vedleším autě zpětné zrcátko. Sousedka to viděla a zavolala policii.

Přijel Petr. Vyptával se, chtěl dát Honzovi dýchnout. Honza mu ale bez uzardění sdělil, že neřídil, že to byla Jana. Že ho odvezla, protože pil, a nemohl proto řídit.

Petr se na ni podíval napůl tázavě, napůl soucitně. Všichni věděli, jak to bylo.

Jana přikývla. Ano, mohla za to ona.

Možná přijdeš o body, řekl Petr.

Pokrčila rameny.

Petr taky pokrčil rameny. Věděl, že s tím nic nesvede. Možná chápal i to, že Honza o žádné další body přijít nemůže. A o řidičák už vůbec ne. Musí živit rodinu.

Honza pak zašel za sousedem s flaškou a dal mu nějaké peníze. A poprosil ho, aby příště nikam nevolali. Že se to všechno dá vyřešit jinak. Doma se pak smál, že místo aby on platil zrcátko na staré škodovce, měli by spíš oni platit lak na jeho bavoráku.

Ale nemyslel to tak. Peníze jim dal i přesto, že mu zadělali na průšvih a auto určitě měli pojištěné. Honza chce mít se všemi dobré vztahy. Však taky s lidmi pracuje celý život. Dvě hospody tady ve Stroupnici, penzion nahoře na Staré Vodě. Pořád pendluje tam a zpátky, řeší problémy se zaměstnanci i hosty, finančák, sociálku, hygienu, úředníky...

Jana moc dobře ví, jak to v pohostinství chodí, jaký je problém najít někoho, kdo umí vařit a vydrží chodit do práce déle než týden, sehnat číšníka, který umí přinést polévku.

Honza má s lidmi svatou trpělivost, to Jana ví. Však to bylo právě na Staré Vodě, kam nastoupila jako mladé ucho, kde se s Honzou seznámila. Vždycky měl dobrou náladu, věděl si rady, uměl věci vysvětlit, i na té složité kase ji nakonec zaučil. K hostům byl přátelský. Když přijela nějaká nespokojená rodinka, Honza je uměl všechny rozesmát, uvolnit a vzápětí už si s tatínkem dával panáka na uvítanou.

Dveře do jídelny se otevřely. Vyšel z nich Honza a s rukou na klíce pokynul hostům, aby opustili místnost. Měl ten svůj obvyklý bodrý výraz, i oba policisté teď působili o něco uvolněněji, než když před několika minutami přicházeli.

Když ho ale minuli a vešli do předsíně, Honzův výraz se změnil. Byla to jen chvilíčka, ale Jana si toho moc dobře všimla. Viděla napětí, možná obavy. Všiml si, že ho pozoruje, a znovu nasadil úsměv. Dokonce na ni šibalsky zamrkal.

Přemýšlela, jestli má jít policisty vyprovodit z domu, ale Honza už se za nimi vydal. Zůstala tedy sedět. Najednou se v hale znovu objevilo kulaté tělo toho komisaře.

„Paní Němcová, jen jednu rychlou otázku. Ne, nevstávejte,“ požádal ji a sklonil se k pohovce. „Byl váš manžel v pátek večer doma?“

„Já nejsem Němcová. Jsem pořád ještě Vítková.“

„Aha. A byl váš přítel doma?“

„Byl.“

„Rozmyslete si to. Bylo to předevcírem.“

„Jo, byl,“ pokrčila rameny.

„I v noci? Ani na chvilku se nevzdálil? Nikam nejel?“

„Nevzdálil, nejel. Usnul se mnou tady u televize.“ Pokusila se o úsměv.

„Ani vy jste v tu dobu nikam nejela?“

Zakroutila hlavou.

Komisařova drobná očka si ji několik okamžiků pronikavě prohlížela. Připadalo jí, že hledá náznak lži. Pak se ale napřímil a usmál se na ni.

„Tak děkuji. To bylo všechno.“

Komisař se s Janou rozloučil, spěšně se obul a připojil se k Petrovi s Honzou, kteří postávali venku.

Jeich pozornost se opět stočila k zaparkovanému BMW. Vypadali jako zvědaví zájemci, kteří si chtějí auto před případným nákupem dobře prohlédnout.

„Myjete ho často?“ zeptal se policista v civilu.

„Jo, meu,“ odpověděl Honza a nervózně popotáhl z cigarety, kterou si zapálil, sotva vyšel před dům.

„Kdy naposledy?“

Honza pokrčil rameny. „Minulej tejden, nebo možná ten předešlej.“

Komisař se kolébal kolem kapoty, Petr za ním opatrně našlapoval jako pejsek.

„Kufr mi ukážete?“

Honza si je několik vteřin mlčky prohlížel. Jana i ode dveří zaznamenala, jak povytáhl jeden koutek, což bylo znamení, že mu něco není zrovna po chuti. Nakonec ale stiskl tlačítko na klíčích a dveře kufru se neslyšně zvedly.

Zavazadlový prostor byl jako obvykle narvaný až po okraj. Lahve alkoholu, balíky papírových utěrek, nějaké čisticí prostředky, kanystry se slunečnicovým olejem.

„Nákup do práce, nestihl jsem to vyložit,“ vysvětlil Honza původ nákladu. „Pořád něco vozím sem a tam.“

Komisař se tázavě podíval na Petra, jako by u něj hledal potvrzení pravdivosti. Petr pokrčil rameny a zároveň váhavě přikývl, byl to takový nejistý souhlas, aspoň Janě to tak připadalo.

Kriminalista se ještě nad ty věci naklonil, opatrně nadzvedl papírovou krabici, jako by snad měla explodovat, a podíval se pod ni.

Pak se přátelsky usmál.

„Děkuju vám za ochotu, pane Němec. A přeju vám už opravdu nerušený zbytek dne.“

Když za nezvanou návštěvou konečně zaklaply dveře, zůstal Honza ještě nějakou chvíli stát v předsíni. Pak se vrátil za Janou a přitočil se ke kuchyňské lince.

„Tak to bychom měli. Dáš si nějaký vajíčka? Volský oko?“

„Co chtěli?“ nechtěla ho to nechat zahrát do autu.

„Nic, jen měli blbý otázky. Nás se to ale netýká.“

„A koho?“

„Volský oko, nebo radši omeletu? Švihnu ti do toho šunku...“

Chvíli mlčela, pak pochopila, že z něj nic víc nevytáhne. „Volský stačí. Dvě. Jedno pro mě a druhý pro Haničku.“

„Myslíš pro Honzíka, vid’?“

„Doktorka říkala, že to na ultrazvuku jasně vidí. Může nám to kdykoli říct a už se nemusíme hádat.“

Honza prudce rozklepl vajíčko o okraj pánve. „Mně to ani říkat nemusí, já vím, že to bude Honzík. Navíc jestli to jasně vidí, tak je naprosto jasný, co přesně je na tom ultrazvuku vidět. A jestli bude po mně, tak to bude pěkně velký.“

Vtipkoval celé ráno, ale co chvíli mu přes tvář přejel ten stín, který tam před policejní návštěvou nebyl. Jana už se ale neptala, znala ho. Kdyby jí to říct chtěl nebo musel, už by to udělal. Zřejmě šlo opravdu o prkotinu, se kterou ji v jejím stavu nechtěl zatěžovat.

Celé dopoledne pak seděl venku na verandě a pokuřoval. Hleděl přitom do telefonu, snad někomu psal, jednu chvíli to vypadalo, že chce volat, ale rychle dal přístroj od ucha a típnul to.

Když vyšla ven, aby pokropila trávník, než se udělá horko, nabídl se, že ho zalije za ni. Jako vždy odmítla. Chvíli se na ni díval, pak ale zašel dovnitř. Pochopila, že chce být sám.

KAPITOLA 2

P Á T E K

„Jdu ven.“

„Kam?“

„Ven. Na koupák, felit s kámošema.“

Radka chce něco říct, ale raději mlčí. Pokud něco nesnáší, je to právě takovéhle poflakování od ničeho k ničemu. To jí bylo vždycky cizí. A její syn, krev její krve, dělá pravý opak. A ještě tomu říká, že *felí* nebo že *čiluje* a bůhvíco ještě.

„Hele, mami, nepustíš pětikilo? Nebo spíš líto?“ zkouší to Radim.

„Cože?“

„Jestli mě nezaložíš.“

„Dávala jsem ti předevířem.“ Radka si to pamatuje přesně. „Patnáct stovek.“

„Vždyť víš, jak to je. Inflace a tak. Je to hned pryč...“

Radim dělá smutné oči. Vyrostl z něho hezký kluk. Radka si dokáže představit, jak to musí fungovat na holky. Je vysoký, má vysportované tělo, opálené z koupaliště, vypadá na víc než na čerstvých dvacet let. I hlas má na svůj věk až nezvykle hluboký. A k tomu hnědé oči, husté černé vlasy, snědou pleť. To má po Radce, i ona je tmavší typ, vlasy má pořád jako havraní peří, kolegyně se jí ptají, jaký používá kondicionér, ale ona se tomu jen směje.

Díky téhle genetické výbavě Radim sbalí každou, na kterou se podívá. Nemusí se ani moc snažit.

Radim se vlastně nemusí snažit vůbec o nic.

„Ty peníze jsou hned pryč, protože si jich nevážíš. Neznáš jejich hodnotu. Máš si je sám vydělat. Od toho jsou prázdniny. Já každý prázdniny dělala v krámě nebo prodávala zmrzlinu, jezdila jsem autobusem do Hrádku v půl šestý ráno. Ty neděláš nic. Ani se nepřipravuješ na vysokou. Prvák je vyřazovací. Makro, mikro, půlka ročníku prý vyletí v prvním semestru.“

„OMG, mami, chill. Teď jsem odmaturoval. Musím odpočívat. Nabrat síly.“

„Nabrat síly, to jo. Chlastáš po nocích, taháš se po diskotékách,“ řekne Radka rezignovaně a podá synovi bankovky. „A proháníš holky.“

Poslední věta vyzní jinak, než zamýšlela. Jako by na něj byla pyšná.

Radim se vítězně ušklíbne a políbí ji na tvář. Cítí z něho parfém a šampon, je vymydlený, tričko a kraťasy září novotou, ani si nevšimla, kdy si je pořídil.

Když za ním zaklapnou dveře, Radka pocítí krátký závan smutku. Prožívá tohle každá máma? Někdy o sobě přemýšlí, jestli je normální, jestli to nepřehánění, jestli jí snaha, aby na tom byl líp než ona, nezatemňuje úsudek.

Jí nic do klína samo nespadlo.

Do minulosti se nevrací často, ale ten záchvěv melancholie v ní probudí vzpomínky.

Silvestr roku 2000. Poslední den letopočtu se třemi nulami. Přelomový rok. Magický. Radku napadlo, že zbývá už jen posledních pár desítek minut roku, který jí měl změnit život.

Zatím to vypadalo, že si může začít s tím klukem od vedlejšího stolu. Bylo jí sedmnáct, ale byla už dost zkušená na to, aby si byla jistá, že stačí pár úsměvů a ten o dost starší frajer jí padne k nohám. Do půlnoci se budou líbat, a když se najde místo a budou k tomu předpoklady, rok 2001 začne sexem. Radce by ale stačilo, kdyby jí zaplatil nějaký drink. V peněžence jí zbývalo něco málo přes padesát korun a lahev s houbou – mixem coly a vína, který si s holkama připravily venku – byla skoro prázdná. V PET lahvi pod stolem zbývaly sotva dvě deci teplajícího nápoje.

Tohle bude její předsevzetí, napadlo ji ten večer. Ne rychlovka s náhodným klukem – nakonec k ní došlo a za ty koupené drinky rozhodně nestála –, ale peníze.

Slíbila si, že na sobě bude pracovat, že nechce počítat mince, aby věděla, jestli si může dát drink na zábavě v nějakém zapadákově.

Radka bude mít vždycky peněz dost.

Tenkrát byla opilá, ale ten moment si pamatuje dodneska, bylo to jako osvícení. V mysli měla najednou čisto a jasno, jako kdyby někdo vyházel nepotřebný svinčík z dlouho neuklizeného pokoje. Najednou věděla, jaké budou její další kroky. Bude se učit, aby si mohla po vyučení udělat maturitu, a pak půjde na vysokou. Bude studovat ekonomii, účetnictví nebo bankovníctví. Cokoli, kde se pracuje s penězi.

Deset let, řekla si ten večer. Do deseti let se to splní.

Od té doby na sobě pracovala. Učení jí šlo i předtím, teď se však snažila ještě víc. Každý den přišla ze školy, vytáhla poznámky, které si během dne napsala, a přečetla si je. Připomněla si probíranou látku, napsala domácí úkoly. Tak se jí všechno dostalo do paměti a později neměla problém si na cokoli vzpomenout.

Na vysvědčení měla od té doby samé jedničky. Maturitu zvládla s vyznamenáním.

A vysoká škola? Ta vzpomínka Radku vždycky zabolí. Už míň než dřív, ale pořád ještě dost.

S vysokou se to zkomplikovalo.

Radka sice nemůže tvrdit, že vyrůstala v bídě, ale rozhodně šlo o nedostatek. Otec dělal v lese, matka žila jen z invalidního důchodu.

Peníze u nich doma nikdy nebyly. Radka dokonce párkrát nejela ani na školní výlet. Rakousko v osmé třídě ji mrzelo nejvíc, chtěla vidět hory, opravdové, se sněhovými čepicemi.

Prázdniny trávila na brigádách. Co vydělala, muselo stačit na celý následující školní rok. Pokud se chtěla hezky obléct, hezky navonět, musela si na to vydělat sama.

Ani na přijímačky na vysokou ji rodiče nepodpořili. Našetřila si. Na poplatky i na cestu do Prahy a do Plzně. Co bude dál, o tom nepřemýšlela. Jejím cílem bylo udělat zkoušky. Dostat se na školu.

Jenže po maturitě si ji otec s matkou posadili ke stolu a řekli jí, že je dospělá. Že má svou vysněnou maturitu, kterou ani jeden z nich nemá a nikdy nepotřeboval.

Že se musí starat sama o sebe. Najít si práci, uživit se a taky přispět na domácnost. Oni už pro ni udělali dost.

Nemysleli to zle. Nevyhazovali ji z domu. Ale pocho-pila, že se těšili, až rodina získá další příjem, že Radka přispěje na nájem, na plyn, elektriku.

Ten večer se jí chtělo brečet. Ale Radka nikdy nebrečí. Nebrečela předtím, nebrečela tehdy ani za pár týdnů, kdy se dozvěděla, že byla přijata. Nebrečela ani později, když otec umřel, když ji Milan požádal o ruku ani když držela v rukou malého Radímka.

Místo slz se ještě víc zatvrdila. Vysokou mít nebude. No a co. Bude na sobě pracovat jinak. Místo vzdělání bude její předností praxe.

Jede se dál. Cíl stále platí.

KAPITOLA 3

NEDĚLE

Samoobsluha byla pohřbená v betonovém monstřed obchodního domu, který tady vznikl na konci osmdesátých let. V horním patře se počítalo s nabídkou služeb, teď ho ale obsadil vietnamský obchodník. Dalo se u něho sehnat prakticky cokoli, co tohle městečko potřebovalo. Kromě služeb.

Jana Vítková to měla ve Stroupnici ráda. Bydlela tu od malička, chodila tu do školy, na učňák jezdila do Hrádku. Jako malá pobíhala s dětmi po okolí, s věrným psem Fouskem po boku, toulala se mezi pastvinami, chodily s babičkou do lesa, nad kamny pak sušily houby. Ano, dospívání tady byla nuda, ale Jana nikdy nevyhledávala velká dobrodružství, nikdy neměla přehnané ambice. Maloměsto jí docela vyhovovalo. Její představy o životě byly vždycky celkem obyčejné, hodný chlap, velký dům, děti a pes. A to se jí pomalu plní.

Když se podívala směrem ke Staré Vodě, připadala si trochu jako na horách, poutní kostel zasazený do zalesněného masivu se tyčil vysoko nad krajinou. Ještě výš, až na hřebenu ležel Honzův penzion, kde ještě před dvěma týdny Jana pracovala.

Teď už je ženou v domácnosti.

I to jí vyhovuje.

Honza jí v uplynulých měsících zvýšil mzdu tak, aby dosáhla na maximální mateřskou. Na tohle je Honza šikovný, podojit systém, jak tomu s oblibou říká, to on rozhodně umí.

Pocítila vděk za svůj život, za Honzu, který se o ni umí postarat. Za dítě, které co nevidět přijde na svět, bude to holka, určitě. A kdyby ne, nevadí. Těší se, nevnímá ani náznak obav, které na ni padají na sociálních sítích z příspěvků nastávajících maminek. Ne, Jana se nebojí, ani porod ji tolik neděsí, zvládne to.

V obchodě nakupovalo jen pár lidí. Ve srovnání s ulicí tam byl příjemný chládek. Sotva vešla dovnitř, ucítila, jak jí po zádech stéká studený pot.

Nějakou dobu se líně potulovala mezi regály. Vlastně nic nepotřebovala, většinu nákupů obstarával Honza, který jezdil do velkoobchodu pořizovat zboží pro své podniky. Spíš se chtěla projít, Honza odjel do práce a ona nechtěla zůstat sama v prázdném domě. Možná ze sebe potřebovala setřást i ty podivné pocity z ranní návštěvy Petra a obtloustlého komisaře.

V košíku měla pár rohlíků, které doma chyběly, protože je Honza neustále ujídal jen tak na sucho, a čokoládovou tyčinku, na kterou teď dostala chuť.

U pokladny stála jen stará Hašková. Bydlela ve stejné ulici, do novostavby si ji z bytovky nastěhoval zeť. Ten toho teď chudák určitě lituje, napadlo Janu. Hašková byla zvědavá a hádavá ženská, její pronikavý hlas se nesl ulicí a nešel přeslechnout.

I teď něco vzrušeně vykládala pokladní. Zuřivě šeptala, což mělo za následek, že bylo rozumět každému slovu, každá její sykavka se Janě zavrtávala do ucha.

„...byli u nich, auto tam stálo pěkně dlouho, takže já si hned řekla, proč asi, co vyšetřujou. A teď když se našla, tak mi došlo, o co...“

„Je to všechno?“ odkašlala si pokladní významně a naznačila Haškové, že není sama.

Hašková se otočila. Když poznala Janu, vyděšeně sklonila hlavu, rychle zašmátrala v peněžence a zaplatila. Spěšně naházela nákup do tašky a z obchodu málem utekla.

Pokladní si pak Janu a její drobný nákup mlčky prohlížela, až ji napadlo, jestli ji nepodezírá z nějaké krádeže. Požádala ještě o krabičku cigaret pro Honzu, i když to neměla v plánu. Jen aby si nepřipadala tak hloupě.

Aby toho nebylo málo, hned venku na ni ze zálohy zaútočil Stíha. Stál opřený o stěnu a ona si ho nestačila všimnout. Kdyby to věděla, nebude se zastavovat, naopak přidá do kroku. Takhle ji ten Stíhův škemravý, bezzubý hlas dostihl.

„Ahoj, nemáš cíčko?“

Tykal jí, znal ji moc dobře, znal tady každého. Somroval od ní snad ještě na základce, už tenkrát tady postával, lahvač v jedné ruce, cigáro v druhé. Jeho odulý, narudlý obličej a černé dásně vyprávěly nehezky příběh, který mohl každou chvíli špatně skončit.

U nohou mu ležel velký pes, kříženec s mohutnou hlavou a dobráckýma očima, nejvíc připomínal dogu. To bylo to jediné, co mu Jana záviděla.

Polohlasně pozdravila a přiznala si porážku – neměla zpomalovat, neměla reagovat, teď už je pozdě. Vytáhla právě koupenou krabičku. Strhla celofán a začala se dobývat dovnitř, aby mu jednu cigaretu dala. Kabelka jí začala padat z ramene.

Najednou jí to bylo jedno.

„Na, vezmi si to všechno,“ podala mu celou krabičku.

Natáhl po ní lačně ruku, špínu měl za nehty i v záhybech dlaně. Přišlo jí ironické, jak má díky té nečistotě výraznou čáru života.

„Ty vole, dík!“ zmohl se na slovo až po několika dlouhých vteřinách. To už ale Jana odcházela, aby po ní ještě něco nechtěl.

„A pozdravuj starýho Frice, je to dobrej týpek!“ houkl ještě, ale to už byla skoro za rohem. Myšlenka, že Stíha je Honzův vrstevník, že spolu snad chodili do školy, ji pokaždé vyděsila.

Stíhu ale brzy pustila z hlavy. Musela pořád myslet na Haškovou. O čem to ta protivná ženská mluvila? A proč tak náhle zmlkla?

Snažila se najít jiné vysvětlení než policejní auto stojící ráno před jejich domem.

Slunce pražilo do dlažby tak intenzivně, že musela na chvílku přivírat oči. Už aby ta vedra skončila. Chtělo by to pořádnou bouřku, vyčistit vzduch.

Doma bude líp, zapne klimatizaci a svalí se na pohovku. Jenže Janě se domů nechtělo. Toužila spíš skočit do vody, na koupališti je bazén i uprostřed léta tak studený, až to štípe. Jenže v těhotenství nechtěla riskovat, ještě chytne nějakou infekci a bude problém.

Honza už jí nějakou dobu sliboval, že nechá udělat bazén za domem, všichni sousedi ho mají. Letos to sice nestihne, ale dřív nebo později na to dojde. Až se dítě narodí, bude se tam koupat s ním. Třeba už příští rok. Najednou ji napadlo, že neví, odkdy se vlastně můžou malé děti koupat v bazénu. Musí si to najít na internetu, až bude doma.

Představa googlení ji ale v tom horku nelákala. Možná by si měla procházku prodloužit. Aspoň o kousek, i když je takové parno.

Anebo by mohla zajít za Majkou. Ta bude určitě doma. A bude něco vědět i o tom koupání. I když s exekucemi si může o bazénu nechat jen zdát. Ale zase má dvě děti, takže něco vědět bude.

Změnila směr chůze. K bytovce dorazila ve chvíli, kdy už vedra měla právě dost. Modlila se, aby byla Majka doma, jinak by se asi musela na chvíli posadit na schody v chodbě, ze které na ni otevřenými vchodovými dveřmi dýchal chládek.

Majka doma byla. Pozvala ji dál. Obě holčičky se v kuchyni hádaly o nějaké nádoby, zřejmě si hrály na vaření. Jany, která ztěžka dosedla na lavici, si skoro ani nevšimly.

Majka se opírala o zárubně a zálibně si ji prohlížela.

„Máš to za pár, vid’?“

„Jo. Popravdě se docela těším, až to bude venku.“

Majka se srdečně rozesmála. „Moc se netěš. Pak už se nevyspíš, podívej na ty moje potvory.“

Holky už se uklidnily a míchaly v hrnci na podlaze potlučené plastové kostky z nějaké stavebnice. Nevypadalo to tak hrozně. Ale když se podívala zpátky na Majku, zaznamenala její popelavou pleť, propadlé tváře a kruhy pod očima. Na sobě měla vytahané letní šaty, mohla to ale klidně být i noční košile. Janina bývalá spolužačka vypadala snad o deset let starší než ona.

„Dáš si kafe? Asi ne, vid’? To moje rozpustný je nic moc.“

„To není pravda,“ zalhala Jana. „Ale v tomhle vedru budu radši za vodu.“

„Holky, natočte tetě Janě skleničku studený vody,“ pobídla děti. Obě vyskočily na nohy a hrnuly se ke dřezu. Začaly se mezi sebou pošťuchovat a znovu se rozhádaly.

„Tak to vidíš,“ povzdechla si Majka a zvedla obočí.

„Jani, už jsi slyšela o tý mrtvole?“

„Jaký mrtvole?“ Jana vnímala, že se jí zachvěl hlas.

„Včera našli nějakou holku ve křoví. Za hřbitovem, u potoka, jak je takovej ten bordel nevysekanej.“

„A co se jí stalo?“

Majka pokrčila rameny a natáhla se na poličku za Janinou hlavou pro krabičku cigaret. „To se ještě neví,“ řekla poté, co nasála do plic kouř. Přítomnost dětí v místnosti ji nijak neomezovala. Holčičky na to byly zvyklé.

„Můžu otevřít okno?“ zeptala se nesměle Jana.

„Jo, promiň, těhule, jasně, otevři,“ pokynula jí Majka. „Hele, co se jí stalo, se neví. Ale byla jakože hodně mladá. Psali to na fejsu ve stroupnický skupině. Říká se, že ji někdo mohl srazit autem a schovat ji do křoví, aby se na to nepřišlo. Víš co, lidi jezdí ožralý...“

Jana měla najednou velkou chuť si taky zapálit.

„Mohlo to taky bejt jinak.“ Majka vypustila další obláček dýmu, snažila se ho aspoň poslat směrem k otevřenému oknu, odkud dovnitř sálalo horko.

„Jak jinak?“

„No, mohl ji někdo sejmut. Nějakej úchyl nebo tak něco. Jako vražda.“

„A kdo to byl?“

„Ten vrah?“ Majka se tvářila nechápavě.

„Ne, ta holka. To se neví? Někdo místní?“

„Neví. Odsud asi nebyla. To by se to už vědělo, podle mě.“

Jana se podívala směrem, kde tušila hřbitov. „Kdo ji našel?“

„Nějakej pán, co tam má chatku. Šel vyvézt bordel ze zahrádky a ona tam ležela.“

„To je strašný.“ Jana se napila vody. „Že se něco takového stane u nás, víš?“

„Jo, jo. Hele, měla bys vytěžit Petra, ten o tom bude něco vědět. Tobě by to řekl, víš jak...“ zamrkala na ni Majka.

„Nebud' blbá,“ odsekla Jana.

Ale vlastně to nebyl až tak špatný nápad.

KAPITOLA 4

S O B O T A

Když to dívčí tělo v kopřivách uviděl na vlastní oči, páteří mu projelo vzrušení. Zastyděl se sám před sebou. Ale pokud měl být k sobě upřímný, vytrhlo ho to z letargie horkého léta.

Takových případů tady na jihu není moc. Komisař Medek patřil k těm nejzkušenějším pracovníkům krajské kriminálky. Už toho zažil hodně, ale na začátku případu se v něm vždy probudil instinkt lovce. Jako by mu někde v podvědomí zazněl povel a on vyrazil po stopě.

Tyhle pocity ale většinou neměly dlouhého trvání, rychle je vystřídala pracovní rutina. Pátrání po vrazích si žádá metodickou přesnost a důraz na každý detail, protože policista má pachatele dopadnout, ne trestat. Od toho je soud, který od kriminálky očekává především neprůstřelný řetězec důkazů.

Vrchní komisař Stanislav Medek dělal právě tu mravenčí práci a hledal v terénu střípky, které se daly složit do důkazní mozaiky. Když se zadaří, půjde nějaký lidský odpad za katr. I když Medek o pachatelích jako o lidském odpadu většinou neuvažoval. Věděl, že zabít může i bezúhonný člověk.

„Už tam můžu?“ zeptal se Zdenky z výjezdové skupiny.

„Můžeš,“ řekla, celá mokrá, jak se ještě před chvílí potila v overalu. „Rovnou ti povím, co mi ukázala soudní lékařka.“

„Mirka už odjela?“ divil se.

„Jo, někam spěchala.“

„Škoda,“ řekl zklamaně. Vždycky se kolegům z jiných krajů chlubil, že jihočeská soudní lékařka je nejen výjimečně schopná, ale taky krásná.

Sešel až k tělu, cestou se snažil vyhybat kopřivám. Vzrušení ze zajímavého případu už dávno vyprchalo, dostavilo se známé sevření. Pokaždé když viděl lidské tělo, podvolil se smutku a nechal ho na sebe chvíli působit. Bylo mu líto každého člověka, který takhle skončil. I těch, kteří po něm zůstali.

Jenže v lítosti jeho úloha nespočívala. Případ musel naopak vyřešit bez emocí, za pomoci rozumu, a poté na základě kriminalistických metod označit viníka. Proto se vždycky poté, co si všechny ty přirozené lidské city odžil, zatvrdil. A pokoušel se zůstat takový až do samotného konce vyšetřování.

Dívka ležela na zádech, její mrtvé oči se dívaly do větví. Zběžně si ji prohlédl, v polostínu na ní nebylo vidět žádné zjevné zranění.

„Co říkala Mirka?“ otočil se Medek na kolegyni.

Ta se sehnula k tělu, lehce dívce odhrnula pramen hrzavých vlasů z krku a tváře.

„Vidíš to tady?“ ukázala na hrdlo. Byly na něm vidět nepřilíš výrazné, ale přesto zřetelné otlaceniny a modřiny.

„Stopy po rdoušení?“ zeptal se. Technička přikývla. „Podle soudní lékařky je to víceméně jasné, ve tváři jsou petechie, v očích taky, takže to odpovídá.“

Medek se naklonil blíž k dívčině tváři. Musela být moc hezká, uvědomil si. A je velmi mladá. Pocit lítosti ale potlačil, už si ho nemohl dovolit. Prohlédl si kůži na obličeji.

Opravdu tam byly petechie – drobné červené tečky, známka přetlaku krve vlivem mechanického dušení.

Technička pokračovala v rekapitulaci zjištění. „Podle ztuhnutí a posmrtných skvrn je to hodně čerstvé. Někdo ji sem hodil dneska v noci.“

„Nepovídej,“ divil se Medek. To by byla příznivá okolnost, stopy budou čerstvé. „Jinak jste tady nic nenašli?“

Zavrtěla hlavou. „Zdá se, že se tady nic zvláštního nedělo. I podle povahy toho místa a jeho polohy to vypadá, že tady se jen zbavili těla. Nenašli jsme žádné osobní věci, doklady, telefon, žádnou kabelku, klíče, batoh, nic. Vypadá to, že ji sem přivezli autem.“

„Třeba se to stalo v jedné z těch zahrádek kolem a sem ji jen odnesli,“ ukázal Medek na kolonii. „Nebo na tom hřbitově.“

„Hřbitov jsme prošli. Je to tam mrtvý,“ zasmála se vlastnímu vtipu. „Jinak jsme tady ale nenašli prakticky nic, žádné stopy zápasu, tažení těla... I když něco bych ti mohla říct hned teď.“

„Co? Něco neobvyklého?“ hádal komisař.

„To tílko, co má na sobě, všiml sis?“

Všiml si malých prsou prosvítajících skrz bílou látku. Až teď mu došlo, o co jde. „Je promočené. Byla ve vodě?“

„Asi. Můžeme nechat otestovat, jestli je to z nějakého rybníka nebo třeba z bazénu.“

„Skvělý nápad,“ pochválil ji. „A co ta sukně?“

„Sukně je, zdá se, suchá.“

„A nezdá se ti, že ji má obráceně? Zadkem dopředu?“

Překvapil ji. „Tak to jsem si nevšimla. Asi proto, že sukně nenosím. Ty snad jo?“

Uchechl se. „Manželka zamlada nosila tak krátké sukně, že na ně musela mít zbrojní pas.“

Vytáhl z kapsy mobilní telefon a sukni si vyfotil. „Pošlu jí to. Ona bude moudřejší.“

„Cos mi to prosím tě poslal za fotku? Neříkej, že je to mrtvola!“ dělala se Lenka.

„Je to mrtvola,“ odpověděl Stanislav Medek své ženě. „Právě ji našli. Potřebuju přítele na telefonu. Jde o tu sukni.“

„Já tě fakt nenávidím,“ odpověděla. Nemyslela to tak. Podobný dialog se mezi nimi neodehrával poprvé.

Komisař Medek se na svou ženu pro radu obracel rád. Bylo příjemné mít po boku inteligentního člověka, který měl nadhled, a přitom nebyl v případě zainteresován. Takový pohled zvenku mu už párkrát zásadně pomohl.

Ani tentokrát to nebylo jinak.

„Vidím džínovou sukni. Dost krátkou.“

„Jasně. Ale podle mě ji má ta holka oblečenou obráceně. Ona tady totiž leží na zádech,“ vysvětloval.

„A jo,“ přitakala Lenka. „To je divný.“

„Je možný, že si ji takhle oblékla sama? Třeba v opilosti.“

Manželka se na druhé straně odmlčela. „To si vůbec nedovedu představit, Stando. To je, jako kdyby sis obléknul džíny zadkem dopředu, vždyť by sis je ani nezapnul... Má ta sukně zip? Ty džínový mají obvykle vepředu zip a kapsy, stejně jako džínový kalhoty.“

„To ještě nevím, to bych ji musel obrátit. Ale pokud tam ten zip má, znamená to, že si to sama neoblékla.“

„Bylo by to hrozně nepravděpodobný. Nebo se jí nějak otočila...“

„Že by se jí otočila úplně? O sto osmdesát stupňů?“ uvažoval nahlas Medek.

„To už budeš muset zjistit ty. Sám vždycky říkáš, že možný je úplně všechno. Ale přijde mi, že má tu sukýnku dost natěsno, ta by se jen tak neprotočila.“

Stanislav Medek se ještě beze spěchu prošel zahrádkářskou kolonií, zavítal i na hřbitov, i když věděl, že obě místa prohledají nejen technici, ale taky kolegové, kteří budou mluvit i s majiteli chat. Nasával atmosféru a zkoušel nechat pracovat intuici, přestože takové věci patřily spíš do detektivek než do skutečné policejní práce. Stejně tak ale věděl, že zatímco bloumá, jeho mozek registruje okolí a všechno si ukládá do paměti. Později bude ty informace dávat do souvislostí s dalšími poznatky, které během vyšetřování vyjdou na povrch. Teď ještě neví, co je důležité, ale během pár dní to vykrystalizuje. Tím si byl jistý.

Když byl s obchůzkou hotový, vydal se do Hrádku, kde už na něj čekali kolegové z obvodu. Během krátké porady jim rozdál úkoly. Šlo hlavně o šetření v okolí místa nálezu těla. A taky bylo třeba co nejrychleji identifikovat oběť.

Zároveň policisté dostali dívčinu fotografii. Medek doufal, že se ji podaří ztotožnit dříve, než proběhne standardní postup s porovnáváním biometrických údajů v databázi občanských průkazů.

Když byl s rozdělováním úkolů hotový, zůstal v zasedačce s jediným mužem. Byl mladý a podle řeči těla celý natěšený na pozici, do které ho nominoval jeho nadřízený.

„Takže ty jsi můj průvodce? Nevadí, když si budeme tykat? Já jsem Standa,“ napřáhl k němu Medek pravici.

„Petr,“ potřásl mu nadšeně rukou policista. „Petr Král.“

„Ty jsi přímo ze Stroupnice?“

„Jsem. Odmala. Znáám to tam jako své boty,“ zubil se Petr. „A děkuju za příležitost, určitě vás nezklam. Teda... tě nezklam.“

„Tak to dokaž a doveď mě do kuchyňky. Potřebuju další kafe,“ zamával na něj komisař prázdným hrnkem,

na jehož dně se jako temná propast černala vrstva logru. Pravá policejní káva je ta, ve které stojí lžička, to bylo motto, které ctil i teď, kdy se mu nebezpečně zvyšoval krevní tlak.

Petr ho poslušně dovedl do kuchyně a zapnul konvici.

„Co budeme dělat teď?“ zeptal se a málem se třásl nedočkavostí.

Medek se musel usmát.

„Já si vypiju kafe, vyřídím si pár telefonátů a pak si zajedu do nemocnice.“

Mladý policista zvažněl. „Není vám dobře?“

„Já jsem v pořádku,“ odpověděl a měl co dělat, aby zadržel smích. „Pojedu na soudní. Musím být u pitvy.“

KAPITOLA 5

N E D Ě L E

Klimatizace tiše hučela. Janě nevadilo, že jí studený vzduch proudí přímo na holé nohy rozvalené na pohovce. Po té horkovzdušné troubě venku to byla příjemná změna.

Zvrátila hlavu, aby viděla ven. Průzračné nebe, betonový plot, dokonale střižený trávník. Tak si to vždycky přála. Její království.

Jen jedna věc tam venku chyběla: měl by tam pobíhat pes. To byla třetí plocha, na které do sebe s Honzou neustále naráželi. Ona, pro niž byl v dětství Fousek nejlepším přítelem a při vzpomínkách na něj jí dodneška vlhly oči. A Honza zastávající postoj, že *pes dělá bordel, chčije na podlahu a sere na zahradě, štěká a smrdí a musí se o něj pořád někdo starat*. Janiny snahy přítele obměkčit narážely na zuřivý odpor.

Jeho ultimátní argument, že když teď přijde dítě, nebude na psa čas, už neměla sílu rozporovat. Jen si říkala, že i o dítě bude potřeba se starat, že i malé dítě dělá nepořádek a někdy taky pořádně smrdí. A kladla si otázku, zda se Honza bude takhle kroutit, až se to stane skutečností.

Uklidňovala se tím, že za pár let, až jejich potomek povyroste, mohl by se mu (nebo spíš jí) hodit čtyřnohý kamarád. Zavřela oči a představila si, jak na zahradě běhá dítě se psem. Dokonce se při té představě usmála.

Uspokojení ale rychle vyvanulo, myšlenky se jí vrátily do přítomnosti. Vzala do ruky telefon a na facebooku otevřela diskuzní skupinu, o níž jí vyprávěla Majka. Chvilí se probírala příspěvky, ale to, co si přečetla, ji moc neuspokojilo. Spousta domněnek, ale žádná ověřená informace.

Jana tušila, kdo bude vědět víc. Rozklikla seznam kontaktů a našla Petrovo číslo. Měl ho stejné už od učňáku. Tenkrát, když spolu chodili, si psali a volali každý den. Vyťukala by ho asi i z paměti, osvěžila si ho vloni na podzim, když se jim přihodila ta věc.

Vzpomínky vystřídala nejistota. Stojí jí ten hovor za to? Nebude ho otravovat? A co když se dozví něco, co vlastně slyšet nechce?

Zatímco přemítala, její prsty se rozhodly jednat. Najednou si uvědomila, že slyší vyzváněcí tón. Ještě se pokusila stisknout červenou ikonu, ale nestihla to. Petr to vzal.

„Jani?“

„Ahoj,“ řekla.

„Ahoj.“

Odmlčela se. Nevěděla, jak začít.

„Ty voláš kvůli tomu ránu?“

„Jo.“

„Víš, proč jsme tam byli?“

„Našli jste mrtvou holku.“

„Jo, našli.“

„Proč jste ale byli u nás? Vy Honzu podezíráte?“

Slyšela Petrův dech. Někam šel, snad se snažil dostat z cizího doslechu. Ztišil hlas. „Jani, tohle ti nemůžu říct...“

„Takže jo?“ Jana se napřímila a postavila se na nohy. Zamotala se jí z toho hlava, rychle si musela zase sednout.

„Nemůžu ti nic říct, Jani,“ opakoval Petr.

„Tak teda dík...“

„Počkej!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy V kopřivách.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.